

Zrkadlo

Som krásny.

Oči hlboké ako studne,
rovný nos a pekné ústa.

Čo ďalej? Neviem.

Moje telo je len zrkadlo.

A či je to aj moje svedomie?

Točí sa ako schody
pána da Vinciho.

Nie! Ja nemám telo.

To je môj odraz v zrkadle.

Som to skutočne ja?

Moja šašovská čiapka
je so mnou stále.

Kockou si hádzem
snáď každý deň.

A v pyramíde ľudských potrieb
zostanem uväznený - naveky.

D. Pokus, 7.A

Blázon

Nechce sa mi!

Z postele vstať a hneď sa usmievať ?

Smiech je lacný kamarát .

Nemusíš sa usmievať...ako blázon...bez príčiny .

Bláznov videl som už celé húfy .

Svet bez bláznov bol by sivý .

My sme preto spravodliví .

Nos mám krivý, vlas mám sivý .

Zrkadlo je kamarát .

Aj smutného má ma rád .

A. Mikula, 7.A

Zrkadlo

Kto je tam v tom zrkadle?

Kto to na mňa hľadí?

Čo nosí na čiapke?

Zlaté zvončeky ako z rozprávky,

bude to šašo dáky.

Ale omyl veľký,
je to krásny princ.
Mal byť šašom a odmietol,
zakliali ho do zrkadla.

Chcel by rozťahnuť krídla
a uletieť preč,
ale je navždy v zrkadle uväznený.

Kliatbe nik neunikne,
čary sú mocnejšie.
Lampión šťastia mu odletel,
chcel by ho znova chytiť.

Kam tie schody vedú?
To mi snáď povie on.

Vedú do oblakov snov a želaní,
to on zvonivým hláskom oznamuje.
Môže mať nežnú tvár a krásne oči,
ale to, čo sa stalo, už nik nezmení.

B. Petrášová, 7.A

Čarovný predmet

Jeden stojan v dome stál,
na ňom bolo zrkadlo,
čisté ako voda v potoku,
lesklé ako zlato v klobúku.

Viaže sa k nemu jedna historka
o malom chlapcovi z vidieka.
Čo sa udialo s malým chlapcom?
Vzalo si ho zrkadlo ako jeho brata.

Chlapci boli zvedaví,
zrkadla sa chytali,
netušili, že má čarovnú moc,
zaplatili za ňu moc.

Za trest ich k sebe vtiahlo,
nezostali žiadne dôkazy,
uväznilo ich tam navždy.
To je cena za ich zvedavosť.

A kocka, pyramídka šťastia?
Zobrali si ich ako pamiatku,
chceli ich mať,
aby na nich mohli spomínať.

Raz v pondelok zjaví sa junák,
oči ako krásny dub,
už je dospelý,
veru už!

V stredu zobrazí sa malé chlapča,
s pyramídkou šťastia,

so zvončekmi radosti,
teší nimi svojho brata.

A nakoniec v piatok, zobrazí sa starý muž,
čo tam robí, nemal byť mŕtvy už?
Len tie detičky držia ho pri živote,
lebo je ich otec.
Už to viete?

D.Kucbel,7.A

Chlapec v zrkadle

Bol raz jeden malý chlapček,
rád sa do zrkadielka díval.

V jeden krásny ranný deň
chlapec znova neodolal zrkadlu.

A vtom - zrazu,
zrkadlo pohltilo chlapcovu tvár.

Zrkadlo s tvárou
nik nespoznal.

Otec s mamkou smútili
na chlapcovej tvári.

Zrkadlo viedlo chlapca k poznaniu,
že nemá toľko doň hľadieť.

Dávid Mihok, 7.A

POHLAD

Kto to je?
Čo si myslí?
Prečo na mňa hľadí?
Je to dobrák ako ja, a či nie?
No.. dosť otázok, nebudem sa na neho pozeráť.
Obzriem sa ešte raz, posledný krát. Kuk!
Jéj, ahá, on sa tiež pozerá na mňa!
Má krásne oči ako jaskyne, môžem do nich ďalej stúpať.
Sú hlboké, teda – ich pohľad. Ako...
Má dokonca fúzy uložené ako poľné byle
vejú akoby sa bili.
Aj vlasy sťa blesky. Sú dlhšie, dole sa tiahnu...
Rozmýšľam, kam miera?

K srdcu a či k perám?

Čo sa plazia po tvári, ktorá trbliece sa jarným hebkým snehom?
A... nos – trochu krivý. Má ho muž s vysokým pohľadom.
Chyby má každý. Čože? Aj on.
Už šteká na mňa jeho obočie
ako keby sa pýtalo zo zrkadla von.
No, a čo si myslí?
Má ten pohľad zmysel?

Mám tú tvár chuť objasť, či – len dotknúť sa jeho vrások?
Všetko sa točí.
Čo sa to tam javí?
Znamená to zosmiešnenie?
Zvonce kričia o pomoc, v ušiach znie ich hlas: Pomóóc!
A... mramorové schody, tie lezú po mojom tele ako had po zakázanom strome.
Líca žiaria sťa by hlavná hviezda rozprestierajúca sa po oblohe.
Ó, tá tvár – samá dokonalosť.
Kto je to?
Niekto múdry.
Samé tvary, čiary. Kto to je?
Poslednýkrát sa pýtam.
Všetko sa točí, za hlavu sa chytám.
Pohľad chytá moje srdce, hľadí.
Teplo prešlo mojím telom. Ach!
Kto to je? Kto?
Veď predsa...

KONIEC

KRISTÍNA VALACHOVÁ , 7.A

Život

Od počiatku sveta,
od tohto tu,
vedú schody života
stále dopredu.

Ale prečo? Ale kam?
Nikto nevie.
To len my
tvoríme túto hádanku.

Život len tak neprejdeme
ako školskú riekanku.
Je plný trňov a aj starostí
no i bezprostredných radostí.

Život.
Toľko krásy v jednom slove drieme.
Tak prečo sa my ľudia len pre peniaze drieme?
Veď najkrajšie veci v živote sú zadarmo.
Rodina, radosť, smiech a lásky dosť.

Martin Polin 7.A

KRÁĽOVSKÝ ŠAŠO

Čože to tu cengá?

Veru o tomto príbehu aj zvončeky klebetia.

Koľko šťastia prinesú bodky na kocke?

Len veľa diamantov v očiach.

Srdce má chlapec utajené

a v ňom je skrytá vášeň.

Ako dlho budeš ešte zakliaty?

Na to ani sám nepozná odpoveď,
len slzy tečú z miesta,
kde sa naše myšlienky nedajú skryť.

Prečo si uväznený v zrkadle?

Mnoho chýb som spravil
a ako šašo kráľa som nerozveselil,
čiapka ako šašova,
no nevyzerá, že je moja.
Neposlúchajú ma ani detské hračky,
čo okolo mňa stále lietajú.

Dívaš sa na mňa?

Kto´s? Ja, a na teba sa dívať?

Nepoznám ani jednu z týchto tvári
a som zamotaný v sebe samom.

Je to pre teba ľahké?

Ľahké ako pierko veru nie,
sťa telo ako staré zrkadlo mám,
dúha za mnou sa celé dni škodoradostne usmieva
a ja tu len tak stojím a nemôžem spať.

A prečo? Prečo nemôžeš spať?

Mám ja klamlivé ústa
a schody nešťastia sa okolo mňa plazia.
Kvôli tomu nemôžem spať!

Blúdiš životom?

Aj tak by sa to dalo nazvať.
Vánok si tíško spieva a guľôčka skáče od radosti,
no ja len hľadím a pozerám sa pred seba.

Koľko rokov sa takto pozeráš?

Veľa, preveľa. Moje líca sú sfarbené do ružova,
či je zima a či jar. Zvonce ako na kostole vyzváňajú každýmkrát.
Ja si tu len smutne plačem nad sebou samým
a strácam sa ako hviezdny prach.

MICHAELA ŽIKAVSKÁ, 7.A

STRETNUTIE S LUNOU

Bol raz jeden chlapec chamtivý,

Povyšoval sa nad všetko,

Ako dúha farebný,

Nafintný, žiarlivý.

Nazýval sa Zenko.

Každým dňom sa zaujímal len,

O zrkadlo a o nič iné,

Zabudol už na všetko,

Lampión šťastia a krásy mu už dávno uletel.

Zostal v odraze uväznený,

Zenko, čo si robil so sebou ?

Popraskané zrkadlo vzlyká, rmúti,

Jeho duša v odraze zahynie,

Kocky sú už hodené.

Nekonečné schodište ho vedie ku záhube,

Sú to schody do pekla,

Nik mu pomôcť nemôže,

Čo to búcha?

Zvony mu už odzváňajú,

Na trest ho odsudzujú,

Jablko divé zjedol,

Stal sa z neho klaun.

Navždy musí blúdiť sám,

Nikoho tam nestretne,

Zrkadlo – hodiny presýpacie, ktorým zostáva ešte veľa piesku, dlhý život

Zenko

bude mať,

avšak v samote ho prežívať.

Ako klaun už neobšťastní nikoho,

Hľadá len do neznáma,

Už je tam sám o tme a hlade,

Lunu zbadá, je mu známa.

Prosí ju: Luna, ty krásne šaty máš,

Azúrom svietivým,

Celkom posiate.

Isto vieš len ty,

vraví tónom hrejivým,

prečo si ma poslala sem ?

Luna mlčí zdíhavo,
Kým Zenko seba zbadá,
A potom len pomaly zistí,
Že tráva sa z neho stáva.

Simona Röhmanová, 7.A

SEN

Sníval sa mi sen v noci,
Že na zvonkoch zvoní ktosi.
Hudba jemná jak spev vtáka,
Moje uši ihneď zláka.

Precitla som? A či spím?
Ožiť hračky ja vidím.
Pyramídu, loptu, kocky,
jak tancujú vprostred nôcky.

A tu zrazu,
Schody do rozprávky ma volajú,
Dlhé jak krk žirafy,
Vystúpiť sa oplatí?

Celkom stuhnem. Čo teraz?
Povedala som si raz.
Rozsvietim a čuj sa svete,
Čo na stole nenájdete?

Zrkadlo, čo vyplašilo ma,
Hneď schovala som do stola.
A už sladko spím,
Kým sa zas nezobudím.

Veru idem, veru tak,
Pretieram si stále zrak!
Je to možné? Čo to je?
Čo sa z toho vykľúje?

Na vrchole celkom iste,
Čiesi oko po mne blysne.
Potom druhé a nos k tomu,
Čože je to za mátohu?

Zuzana Nikodemová, 7.A